मार्कण्डेय उवाच ॥

मन्त्रिणस्तद्वचः श्रुत्वा हा हेत्युक्त्वा तदाऽभवन् ।
द्रुतवन्तो विमनसः सभृत्यबलवाहनाः ॥
निर्ययुः सपरीवाराः पुरस्कृत्य दमं नृपं ।
गृहीत्वा चाशिषो विप्रास्त्रिकालज्ञाः पुरोधसः ॥
अहिराडिव निश्वस्य दमः प्रायाद्वपुष्मतं ।
सीमापालादिसामन्तं निघ्नन् याम्यां दिशं त्वरन् ॥
संक्रन्दनसुतेनापि दमो ज्ञातो वपुष्मता ।
आयातः सपरीवारः सामात्यः सपरिच्छदः ॥
अकम्पितेन मनसा ससैन्यानि दिदेश ह ।
दूतञ्च प्रेषयामास निर्गम्य नगराद्बहिः ॥
त्वं शीघ्रतरमागच्छ नरीष्यन्तः प्रतीक्षते ।
सभार्य्यः क्षत्रबन्धो त्वं समायाहि ममान्तिकं ॥
इति मद्बाहुनिर्मुक्ताः पीतं बाणाः पिपासिताः ।
भित्त्वा शरीरं संग्रामे पास्यन्ति रुधिरं तव ॥
श्रुत्वा दमस्तु तत्सर्व्वं दूतप्रोक्तं ययौ त्वरन् ।
स्मृत्वा प्रतिज्ञां पूर्व्वोक्तां निश्वसन्नुरगो यथा ॥
आहूतः समरे चैव पुंमान् सेना विकत्थिता ।
ततो युद्धमतीवासीद्दमस्य च वपुष्मता ॥
रथी च रथिना नागी हस्तिना हयिना हयी ।
अयुध्यन्त च विप्रर्षे तद्युद्धं तुमुलोऽभवत् ॥
पश्यतां सर्व्वदेवानां सिद्धगन्धर्वरक्षसां ।
चकम्पे वसुधा ब्रह्मन् युध्यमाने दमे युधि ॥
न गजो न रथी नाश्वस्तस्य बाणसहस्रशः ।
ततो दमेन युयुधे सेनाध्यक्षो वपुष्मतः ॥
हृदि विव्याध च दममिषुणा गाढमन्तिकं ।
तस्मिन्निपतिते सैन्यं पलायनपरं ह्यभूत् ॥

Digitized by Google